мично сѫществуватъ. Сѫществува единъ откритъ *читалищенъ въпросъ*, който ако бѣше на Кюстендилци, до сега щѣше да се приключи съ нѣкоя великолѣпна постройка. За съжаление, Дупница е още безъ читалищенъ салонъ, тъй необходимъ за нарасналитѣ градски и околийски нужди. Особено за читалищната постройка трѣбва да се помисли.

Въ иднитѣ броеве ще дадемъ мѣсто на нѣкои мнѣния по този въпросъ.

Комунститѣ въ общината.

Общината е въ рѫцѣтѣ на комунститѣ. За онзи, който познава Дупница, този комунистически успѣхъ е обяснимъ. Остава да дочакаме дѣлата имъ. По тѣхъ ще сѫдимъ и спорѣдъ дѣлата имъ ще бѫде нашето отношение приятелско или враждебно спрѣмо общинската комунистическа власть. Думи безъ дѣла сѫ безъ цѣна!

За кооперация „Напрѣдъ".

Образцово бѣше наредена тази Кооперация поне външно. Бѣше спечелила общественото довѣрие въ града и селата. Стана обаче разцѣплението между широкитѣ социалисти въ града и отцѣпницитѣ, на пѫть за комунститѣ се поблазниха да завлѣкатъ и кооперацията при комунститѣ — така обясняватъ спора — широкитѣ социалисти, които останаха съ социалъ демократическата партия — Това е наше право, подържатъ отцѣпницитѣ, да си вземемъ кооперацията, основана отъ самитѣ насъ. На тази почва се развиватъ ожесточени борби въ управителния съвѣтъ на кооперацията. Съотношението на силитѣ въ града сѫ почти равни, а околията е въ голѣмото си болшинство съ широкитѣ, а не съ отцѣпницитѣ. Станало е нужда да се намѣси окр. сѫдъ въ избухналитѣ спорове, като е отстранилъ врѣменно управителния съвѣтъ до уреждането на спора. Най-лошото отъ тия разправии е това, че кооперацията е съвсѣмъ ограничила своитѣ операции въ ущрѣбъ на своитѣ кооператори отъ града и селата.

Желателно е бързо да се ликвидира съ раздора и да не се погрѣбва безъ врѣме едно хубаво дѣло.

За зимното земледѣлско училище въ Дупница.

Г-нъ Шаровъ, агрономъ, е ималъ похвалната идея да урѣди въ Дупница зимно земледѣлско училище за възрастни младежи и самостоятелни стопани. Въ лицето на Дупнишкия общински съвѣтъ е срѣщналъ прѣпятствие, почиващо на едно недоразумѣние, около зданието за училище. Спорътъ е занесенъ въ Министерството на земледѣлието за разрѣшение. Надѣваме се, че мѫчнотиитѣ ще се отстранятъ и училището ще бѫде отворено. Сега, когато въ нашата околия се подема новото лозарство и овощарство, ще трѣба да се направи всичко възможно за подготвяне повече вѣщи хора за модернизиране на нашето земледѣлие.

ИЗЪ СЕЛСКИЯ ЖИВОТЪ.

За продажбата на тютюнитѣ.

Окончателното тегленє на тютюнитѣ въ околията е свършено. Почти въ всички села и въ града започна дипленето (калъптисване). Тази годишната реколта по количество е колкото миналагодишната, но по качество е по-добра. Съ намаление на износното мито изработения тютюнъ ще се изнесе бързо. Има шансъ и т. год. тютюнъ да мине на добра цѣна. Вѣроятно скоро ще са почнатъ пазарлъци.

с. Рила.

— Група млдежи сѫ почнали издаване на в. „Жило". Излѣзли сѫ вече 3 броя Идеята не е лоша, но изпълнението е не сполучливо. Стихотворенията сѫ съвършено слаби, рожби на неуки стихотворци. Въ останалия материялъ липсва подборъ.

Рила е едно отъ рѣдкитѣ села въ нашия край, богата съ кафенета, политикани и зевзеци, но въпрѣки това Рилското „Жило", органъ на д-во „Пакость" не е за прѣдъ хората.

с. Мурсалево.

Въ произведенитѣ избори за общински съвѣтници опозицията, включително съ широкитѣ социалисти, сѫ гласували съ бѣли бюлетини. Такива сѫ подадени 49 Избрани сѫ само земледѣлци, между които нѣмало никакво съгласие въ съвѣта.

с. Бобошево.

Въ селото отъ нѣколко врѣме насамъ не е гръмвала бомба. Слава Богу!

Планътъ на селото е изработенъ и изложенъ въ общинското управление за възражение отъ засѣгнатитѣ.

— Кооперативни.

Членътъ на контролниятъ съвѣтъ на кооперация „Освобождение" г-нъ Илия Галчовъ е излѣзълъ съ едно отворено писмо съ което характеризира злѣ управителя на Бобошевската кооперация „освобождение" г-нъ Н. Бибинъ, водителъ на комунститѣ въ селото.

Продажба на облагородени лози.

Тази година въ селото сѫ произведени 150 хиляди пръчки отъ лозаритѣ Н. Заревъ, К. Цековъ, Алекс. Топковъ, Шарковъ и др. лозитѣ сѫ много добрѣ отгледани.

АЛЕКСАНДРЪ МЕХАНДЖИЙСКИ & С-ие

ВЪ ЛИКВИДАЦИЯ

Обявление.

На 18 т. м. на конското пазарище въ града III сѫдебенъ приставъ ще продава на публиченъ търгъ слѣднитѣ прѣдмети на дружеството „Ал. Механджиски & С-ие".

1. Единъ волъ на 7 год.,
2. „ „ „ 13 год.,
3. Двѣ желѣзни коли,
4. Едно офицерско сѣдло съ всички принадлѣжности,
5. Два хамути за коне,
6. Двѣ юзди съ дизгинитѣ впрѣгатни,
7. Една юздечка и
8. Два файтонджиски фенери.

Търга почва отъ 9 ч. сутриньта. Желающитѣ да купятъ нѣкои отъ горнитѣ прѣдмети се умоляватъ да се яватъ и вематъ участие въ наддаването.

гр. Дупница, 16 XII 1920 год.

Отъ ликвидаторитѣ.

Д-ръ А. Даскаловъ

СКАРЛАТИНАТА.

Между различнитѣ бѣдствия, които сполетѣха нещастната ни страна има и такива, които докосватъ здравето и живота на Българския народъ, а това сѫ многобройнитѣ епидемии, които кръстосватъ на ширъ и дължъ България. Градътъ Дупница и околията далечъ не сѫ запазени отъ това страшно зло. Отъ м. Май т. г. Скарлатината се яви въ Дупница, до като отначало тя имаше ендемиченъ характеръ, съ настъпване зимата и слѣдствие лошото хигиенично състояние на градътъ ни тя взе епидемична форма: отъ 2—5—10 случая днесъ имаме повече отъ 45 заболявания, въ всѣки кварталъ и червено байраче. За да можемъ успѣшно да водимъ борба противъ тази болесть необходимо е да се запознаемъ съ нейната сѫщность и тогава укажемъ кои сѫ срѣдствата за прѣдпазването отъ нея.

Скарлатината е една изривна трѣска, която е позната твърдѣ отдавна. Още отъ 16-я вѣкъ тя е била описвана подъ името Rossania (На Италиянски Rosso ще рече червено). До тогава тя е била смѣсвана съ другитѣ из-

С. Осиковски

Герджикъ.

(разказъ на истинска случка).

Група пѣхотинци гостувахме на батарейнитѣ офицери задъ нашата позиция. Бѣше Коледа. Виното се лѣеше на обѣдната маса. Въ всѣка пълна чаша се оглеждаше по едно весело, засмѣно лице съ потъмнѣла кожа. Бѣше хубавъ праздникъ. Буенъ смѣхъ често процѣпваше блиндираната стая. Този день вмѣсто кръвь, червено вино се лѣеше и поодбряваше нашето празднично настроение.

— Господа, моля господа... единъ отъ домакинитѣ, види се дръпналъ повече, заораторствува: „опасали сме границитѣ на българското племе съ неразрушима броня, изкована отъ воля, желѣзо и скали... Да пиемъ за коравата България, ура!"

— Ура, викнахме всичкитѣ и чукнахме чашитѣ. Отъ вънъ, прѣзъ затворената врата, ординарцитѣ и войницитѣ за свързка пригласиха шумно и възторжено

При тази веселость другъ поручикъ батареенъ командиръ, извика: — Господа!

Ние млъкнахме.

— Обичате ли, запита настойчиво поручикътъ, да ви запозная съ единъ влюбенъ старопланински змей, тъменъ като Отело, храбъръ и честенъ като Хекторъ отъ дрѣвната история, суровъ и жестокъ като ревнивъ българинъ? Искате ли? И безъ да дочака отговори, повикна:

— Герджикъ!

Въ стаята влѣзе снаженъ войникъ. Той бѣше ординарецътъ на артилерийския поручикъ. Дѣйствително Герджикъ бѣше мургавъ като шоколадъ.

— Герджикъ, повтори офицера, ти носишъ горѣщото сърце на змей... Знаешъ ли що е змей?

— Зная, господинъ поручикъ, моята баба ми е разказвала за змейове.

— Змей това е хала, която за една любовъ прѣбродва Стара-планина, за да я брани съ кръвъ и огънъ. За една любовъ той губи всичко и себе си на смъртъ ще обрѣче... каза патетично батарейниятъ.

Силни думи. Тѣ смълчаха цѣлата компания и лицата на всинци ни станаха сериозни. Само мургавата фигура на Герджикъ не трѣпна. Лицето му бѣше войнишко строго, мургавитѣ му дебели бърни останаха слабо - прѣхапани, чернитѣ му мустаци — отпуснати, сѣкашъ отъ умора, а очитѣ му, черни като смола, блѣскаха съ непонятна гордость.

Очитѣ на Герджика издаваха спотаенъ ревнивецъ. Навъси лице ординарецътъ, прокашля се и започна спокойно и непрѣнудено да разказва:

— „Прѣди 6 мѣсеци бѣше. Получихъ писмо отъ село. Писмо, поплакъ отъ дѣцата ми. Съпругата ми писа, че кмета я задирялъ... Доложихъ на батарейния и измолихъ отпускъ Отидохъ въ кѫщи. Разказа ми жена ми, че кметътъ и не давалъ мира. Надумвалъ ѝ, че била хубава и че щѣло да му бѫде угодно, ако... Веднажъ дори моята Рада го изгонила изъ двора съ хлѣбарската лопата. Кметътъ Криворебровъ за да си отмѫсти, съ кривини започналъ. Щомъ поискватъ отъ общината реквизиция, идвалъ право въ моята кѫща. Вземали безразборно. Жена на царщина да се противи кѫдѣ бива, да брани свойта честь, вижъ това, може!

Рѣшихъ като войникъ да му се отплатя. Не за взѣтото ми жито, а за нея, за моята Рада.

Отъ отпуска ми оставаха само три дни. Явихъ се въ общината и поискахъ да ми завѣрятъ билета.

— Че защо три дни по-рано бе, Герджикъ, запита ме съ усмивка кметътъ.

— Служба имамъ, думамъ му.

И писа кметътъ на билета: Герджикъ Станоевъ отъ 1-ва батарея... полкъ, прѣкара отпуската си честно и почтено въ повѣреното ми село Ракитово.